

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/40/2023
Identifikačné číslo spisu: 8714010505
Dátum vydania rozhodnutia: 04.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8714010505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného Bc. J. R. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/16/2020, z 22. júna 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Bc. J. R. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/136/2014, z 26. augusta 2019 bol obvinený Bc. J. R. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 24. apríla 2014 v dobe okolo 00.15 hod. v J. na ulici Z. R. č. XXXX/X vošiel do otvorenej herne s názvom Y.J., ktorú prevádzkuje spoločnosť P., s. r. o., L.. S. V. 7,XXX XX B., IČO: XX XXX XXX, po vstupe do vnútra so slovami „prepad“ podišiel k barovému pultu z prednej strany k poškodenej C. Z., ktorá stála za týmto pultom, pričom v pravej ruke držal krátku strelnú zbraň doposiaľ nezisteného typu, na hlave mal kuklu s otvormi pre oči a ústa prikrytú kapučňou mikínou, oprel sa o barový pult so slovami „život alebo peniaze“, na poškodenú C. Z. mieril pritom so zbraňou a ľavou rukou jej podával igelitové vrecko, načo poškodená C. Z. cúvla smerom od barového pultu so slovami „že nedá“ a na pokrik jedného zo zákazníkov „čo to má znamenať“, z herne odišiel na neznáme miesto, pričom týmto konaním nebola poškodenej C. Z. spôsobená žiadna ujma na zdraví a nedošlo ani ku škode na majetku.

Za to bol menovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona a za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol zaradený, podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Prešove na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To/16/2020, z 22. júna 2021 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok

okresného súdu v časti - vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že menovanému uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a čl. 6 ods. 1, resp. čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého obvineného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený Bc. R. dovolanie s poukazom na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní uviedol:

„Záverov okresného súdu, ktoré si osvojil krajský súd, sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, a to najmä pri hodnotení znaleckého dokazovania. S poukazom aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 25/2006, z 10. mája 2006, je výrok rozsudku o vine obvineného arbitrárny, pretože je v extrémnom rozpore s vykonaným dokazovaním a nerešpektuje tak citovaný nález v tom, že zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o vine zo spáchania skutku naplňajúceho trestný čin zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov trestného činu rozumných pochybností. Ak je odôvodnenie výroku o vine vo vzťahu ku niektorému zo zákonných znakov trestného činu nepreskúmateľné, takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neutržateľné. Obvinený od začiatku trestného konania popieral vinu, skutkové zistenia, o ktoré súdy opreli svoje rozhodnutie, boli nejednoznačné a rozporuplné, dôkazom čoho je skutočnosť, že vec bola trikrát prejednávaná odvolacím súdom ... . . . okresný súd ... uznal tretíkrát obvineného za vinného ... uznanie viny od slova do slova odôvodnil ako v predchádzajúcom odsudzujúcom rozsudku ... . Okresný súd neprihliadal na závery predchádzajúcich zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu ako aj dôkazy, ktoré predložil obvinený. Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý znalec Ing. Hubert Trvalec, ktorý potvrdil len tú skutočnosť, že jeho úlohou bolo z videozáznamov vyhotoviť fotografie. Podľa výpovede Mgr. S. J. jednoznačná identifikácia páchatel'a nie je možná. Znalci Ing. Ján Kuljovský a Mgr. Pavol Masaryk v celom rozsahu zotrvali na záveroch svojich znaleckých posudkov. Znalec RNDr. Radoslav Beňuš pripustil, že pri ním použitej metóde mohlo dôjsť k chybe a že obvineným predložené dôkazy odzrkadľujú nový vedecký vývoj. Okresný súd úplne odignoroval dôkazy predložené obhajobou. Na preukázanie tvrdení obvineného obhajoba predložila do spisu analýzu určenia výšky spornej postavy z videozáznamu z 24. apríla 2014 vypracovanú Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s. r. o. Úlohou spracovateľa bolo porovnať páchatel'a zachyteného na zázname z 24. apríla 2014 a osobou obvineného Bc. J. R. na porovnávacích záznamoch z 21. apríla, 24. apríla a 26. apríla 2014 so zameraním na výšku postavy. Zo záverov analýzy vyplýva, že dvoma nezávislými postupmi, a to optickým prekrytím obrazov a fotogrametrickou metódou bolo zistené, že osoba J. R. je s veľkou pravdepodobnosťou vyššia ako sporná postava. Výška spornej postavy bola fotogrametrickou metódou určená na približne 186 cm a výška J. R. na približne 202 cm'. Týmto zisteniam zodpovedajú aj merania súdneho znalca doc. RNDr. Radoslava Beňuša, PhD., podľa ktorých J. R. meral s obuvou 203 cm (bez obuvi 201) a G. Č. meral 185 cm s nízkou obuvou. Súdny znalec meral obe osoby v Košiciach 13. novembra 2015. Nemôže ostať nepovšimnutá závažná skutočnosť, že spracovateľ analýzy bez toho, aby osobne meral obžalovaného Bc. J. R. a G. Č. dospel k záveru, že výška spornej postavy bola fotogrametrickou metódou určená na približne 186 cm a výška J. R. na približne 202 cm'. V priebehu konania obhajoba predložila znalecký posudok Ing. Jána Kuljovského, ktorý v záveroch posudku uviedol: ‚Porovnaním zistenej, analyzovanej výšky zobrazenej zaznamenananej osoby zo skúmaného sporného obrazového záznamu z 24. apríla 2014 (osoba páchatel'a) so zistenou analyzovanou výškou postavy zo skúmaného porovnávacieho obrazového záznamu z 21. apríla 2014 (osoba J. R.) je možné konštatovať, že zistené analyzované výšky zobrazených postáv osôb majú diferenciu 0,06 metra, čiže 6 centimetrov. Zistené hodnoty výšky zobrazených postáv osôb majú diferenciu 0,06 metra, čiže 6 centimetrov. Zistené hodnoty výšky zaznamenaných osôb neboli korigované na skutočnú výšku postáv vzhľadom na ich fázu pohybu, prípadne statickú pozíciu'. Aj podľa tohto znalca osoba páchatel'a a osoba obvineného ... nie sú totožné. Závery oboch dôkazov vychádzajú z dostupných vedeckých poznatkov a nie je možné ich nebrať do úvahy konštatovaním, že veríme výpovedi poškodenej C. Z.'. Ak by sme pripustili takú možnosť, potom môže nastať aj takáto modelová situácia: ‚Znalci pri trestnom čine vraždy pri pitve

zistia, že osoba bola usmrtená dvoma bodnými ranami do srdca. Súd záverom znalcom však neuverí, nakoľko očitý svedok vypovedá, že k vražde došlo zastrelením strelnou zbraňou. V tomto konkrétnom prípade niet dôvodov neveriť výsledkom, ku ktorým dospel Ústav kriminalistiky a kriminológie, s. r. o. a znalec Ing. Ján Kuljovský.

Odvolací súd napriek svojim záverom, ktoré uviedol v dvoch predchádzajúcich uzneseniach si tentoraz bez ďalšieho osvojil právne a skutkové závery, ku ktorým dospel okresný súd. Argumentácia odvolacieho súdu nie je konzistentná, je nepresvedčivá. Právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, a to je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ... svedkyňa si napríklad všimla zelené oči páchatel'a, ale nevšimla si, že ide o osobu vysokú vyše 2 metrov. Tak vysokých ľudí v populácii predsa nie je veľa. Veď obvinený meria s obuvou 203 cm. Svedkyňa by sa dala veriť, ak by výpoveď začala napríklad slovami: „išlo o veľmi vysokého človeka ...“. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhuje, aby dovolací súd takto rozhodol:

- rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/16/2020, z 22. júna 2021 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku, § 322 ods. 1 Trestného poriadku, § 188 ods. 2 Trestného zákona v neprospech obvineného Bc. J. R.,
- napadnutý rozsudok krajského súdu sa zrušuje,
- zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/136/2014, z 26. augusta 2019,
- zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,
- Okresnému súdu Poprad sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor.

„ ... dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku však [obvinený] nijak neodôvodnil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ... obvinený bol počas celého súdneho procesu zastúpený advokátom, ktorý sa na hlavných pojednávaníach aktívne osobne zúčastňoval, a to aj za prítomnosti náhradného obhajcu. Obhajoba v tej dobe obžalovanej osoby bola teda riadne zabezpečená, a to plne v súlade s § 44 Trestného poriadku ... [obvinený] v podanom dovolaní neuviedol žiadny dôvod a ani procesnú situáciu, ktorú by bolo možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ... uvedené dôvody ... nie je možné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ... ako je zrejme z napádaných rozsudkov oboch stupňov, z týchto je možné po ich preskúmaní zistiť, že:

- rozsudok Okresného súdu Poprad ... vyčerpávajúcim spôsobom popisuje skutočnosti, ktoré mal senát tohto súdu za dokázané, skutočnosti, z ktorých pri uznávaní viny vychádzal; detailne popisuje závery jednotlivých znalcov ... vlastné myšlienkové postupy a zistenia súdu,
- rozsudok Krajského súdu Prešov ... konštatuje, že prvostupňový súd postupoval v intenciách zrušujúcich uznesení krajského súdu ako aj to, že v konaní pred okresným súdom boli vykonané všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pochybnosti, súd sa v odôvodnení zaoberal vykonaným úkonom rekognície aj svedkyne C. Z.; súd sa jasne a zrozumiteľne vysporiadal s uplatnenými odvolacími námietkami ohľadom hodnotenia jednotlivých zistení znalcov a ich postupov; zaoberal sa aj možným zistením, resp. rozpoznaním výšky páchatel'a zo strany svedkyne C. Z. ... je teda zrejme, že súdy oboch stupňov sa riadne zaoberali v podstate všetkými vtedy známymi námietkami obvineného a tieto aj podrobne vo svojich rozsudkoch rozobrali.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní ... nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré, z dokazovania súdy vyvodili a sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Neslúži ani k revízií a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa ani k preskúmaniu nimi vykonaného dokazovania ... s námietkami uvedenými v podanom odvolaní sa Krajský súd v Prešove ... riadne vysporiadal, no považujem za potrebné znovu pripomenúť, že v danom prípade ide iba o hodnotenie dôkazov zo strany súdu, čo najvyšší súd nie je v konaní o dovolaní oprávnený hodnotiť a posudzovať ... .

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je viazaný zisteným skutkovým

stavom tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu ... z obsahu dovolania je zrejmé, že [obvinený] namieta hodnotenie dôkazov súdmi prvej a druhej inštancie a tvrdí, že obvinený trestný čin nespáchal ... poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa ... pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku ... . Z týchto dôvodov preto navrhujem dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, prípadne ho zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku".

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že nemožno konštatovať naplnenie obvineným označených dôvodov dovolania a ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré zákonodarca kvalifikuje ako opodstatňujúce podanie odvolania a pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní tak, ako sú tieto podrobne zakotvené v Trestnom poriadku sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do právoplatnosti rozhodnutia (napadnutého dovolaním), ktorá je zásadnou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť je vlastnosťou rozhodnutia, ktorá v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Nezmeniteľnosť rozhodnutia znamená, že v rámci konania, v ktorom bolo vydané, nemožno o veci, ktorá bola jeho predmetom naďalej pokračovať, resp. ju „nanovo" prejednať. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým" uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala pre konanie pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú preto vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod niektoré z ustanovení § 371 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky,

v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňujúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé.

Dovolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd môže konštatovať, že celá argumentácia obvineného je v súhrne úplne totožného, a síce skutkového charakteru: obvinený nesúhlasí so skutkovými závermi skôr vo veci konajúcich súdov, čomu napokon konvenuje skutočnosť, že danosť [s poukazom na absenciu konkrétnejšej subsumpcie formulovaných dovolacích námietok pod zostávajúce dôvody dovolania - § 371 ods. 1 písm. g), resp. písm. i) Trestného poriadku] dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvodzuje celkom zjavne od ním subjektívne označovaného nedostatočne, resp. nesprávne zisteného skutkového stavu a postupu súdu pri jeho zisťovaní, resp. získavaní dôkazného podkladu potrebného pre jeho ustálenie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, zatiaľ čo nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych. Jedine právne námietky by pritom bolo možné považovať za relevantné a bolo by potrebné sa nimi aj skutočne zaoberať v dovolacom konaní.

Pri koncipovaní dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku však nestačí len z formálnej stránky použiť pojem „právny záver“, ak obvinený bez čí i len zásadnejšieho náznaku pochybností namieta závery skutkové. Bezprostredným následkom uplatnenia „nesprávnych“ dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním; to znamená, že obvinený pokračuje vo svojej obhajobe, opakuje (až na malé výnimky) námietky predložené v predchádzajúcom konaní, čomu napokon konvenuje neprehliadnuteľná skutočnosť, že dominantný rozsah odôvodnenia dovolania je z hľadiska nerozlišovania právnych námietok od skutkových námietok natoľko výrazný, že sa ich najvyšší súd rozhodol uviesť formou výslovnej citácie.

Najvyšší súd dospel po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu ako aj rozsudkom krajského súdu k záveru, že takáto situácia v posudzovanej trestnej veci nenastala. Preto ak sa obvinený domáha naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (pozn.: ktorý označil v bodoch II., resp. III. spôsobom vyvolávajúcim zdanie, že vo vzťahu k ostatným uplatneným dôvodom dovolania predstavuje „samostatný“ dôvod, pre ktorý podáva dovolanie) vo vzťahu k evidentne namietanej arbitrárnosti a „extrémnej rozporuplnosti“ záverov prijatých skôr vo veci konajúcimi súdmi - čo je dôsledkom údajne selektívneho hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania, príp. ignorovania námietok obvineného prednesených v rámci „základného“ konania predchádzajúcemu podaniu dovolania, tak okresného ako aj odvolacieho súdu, takúto dovolaciu námietku nie je možné vyhodnotiť inak, než ako nedôvodnú.

Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že počnúc str. 16, odsek druhý (v spojení s explicitne vyjadrenou „rekapituláciou“ výsledkov vykonaného dokazovania na str. 10 až 13 - v referencii na konkrétne dovolacie námietky obvineného) rozsudku okresného súdu je z rozhodnutia zrejmé, akými úvahami sa spravoval okresný súd pri ustálení skutkových záverov, zatiaľ čo na str. 19 odsek druhý je možné zrozumiteľne vyvodiť, prečo okresný súd nevyhovel tam uvedeným návrhom obvineného na vykonanie ďalších dôkazov v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V naznačenom kontexte je zo strany najvyššieho súdu potrebné zdôrazniť precíznosť okresného súdu, ktorý sa s každým v konaní produkovaným dôkazným zistením zaoberal samostatne, zatiaľ čo v takto štruktúrovanom odôvodnení odsudzujúceho rozsudku ďalej podrobne rozviedol vlastné „myšlienkové pochody“, na podklade ktorých dospel k záveru o vine menovaného, ako aj potrebe odmietnuť vykonanie tam uvedených dôkazov navrhovaných obvineným.

Totožný záver platí ohľadne záverov vyjadrených odvolacím súdom, z ktorého rozsudku vyplýva, že odvolací súd sa argumentáciou obvineného podopierajúcej sa o výsledky znaleckého dokazovania (!) vysporiadal na stranách 9 až 13 rozsudku (tým zostáva nedotknutým záver, že v odvolaní prezentovaný námietkový „atak“ obvineného podrobil rovnako dôkladnému prieskumu a na to nadväzujúcej negácii alebo vysvetleniu dôvodov, na ktorých podklade sa s nimi nestotožnil). Za takého stavu najvyššiemu súdu nezostáva nič iné len dodať, že okresný súd v zhode s krajským súdom dospeli k záveru o vine obvineného po precíznom a starostlivom zvážení všetkých eventualít skutkového deja, a to takým spôsobom, že o presvedčivosti a preskúmateľnosti tohto záveru nemá najvyšší súd žiadne pochybnosti.

Dovolacie námietky obvineného tak stoja oproti reálnemu obsahu rozsudku okresného, resp. krajského súdu v ostrom logickom a vecnom kontraste. Tu si je potrebné uvedomiť, že už len pri oboznámení sa s obsahom rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu je evidentné, že skôr vo veci konajúce súdy podrobili v zásade totožnú argumentáciu obvineného hlbokému, vyčerpávajúcemu a nanajvýš konkrétne vyjadrenému rozboru, v ktorého rámci neopomenuli uviesť svoje vlastné úvahy týkajúce sa vyhodnotenia dôkaznej situácie a z nej odvodeného, pred súdom prvého stupňa ustáleného skutkového stavu doplneného úvahami krajského súdu. Tento totiž pri plnení svojej úlohy v rámci riadnej opravnej inštancie rozhodne „nesklzol“ len do fakticky jednoduchého „odobrenia“, resp. odkazu na skutkové i právne úvahy okresného súdu, ktoré si bez ďalšieho ako vecné správne osvojil. V nadväznosti na to krajský súd totiž uviedol vlastné úvahy, ktorými sa spravoval pri vyslovení ním prijatých záverov, pričom neopomenul „venovať“ tomu zodpovedajúcu mieru starostlivého preskúmania každému z tam uvádzaných výsledkov vykonaného dokazovania za súčasného stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku okresného súdu (napr. str. 8 odsek prvý rozsudku krajského

súdu).

Ak preto obvinený namieta údajne nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov, resp. ich cieľový alebo účelový postup pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, tak najvyššiemu súdu nie je zrejmé, v čom obvinený vidí arbitrárnosť alebo účelovosť rozhodnutí súdov nižších stupňov, nielo ich „skrivodlivosť“. O elemente arbitrárnosti by bolo možné hovoriť napríklad vtedy, ak by požiadavka riadneho odôvodnenia skutkových zistení bola len formálne deklarovaná tak, že by odôvodnenie spočívalo v mechanickej prezentácii vykonaných dôkazov, resp. reprodukcii ich obsahu bez toho, aby k nemu súd zaujal hodnotiace stanovisko (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ústiace do relevantných skutkových zistení. V posudzovanom prípade však nemožno v žiadnom prípade konštatovať, že by tak okresný ako ani odvolací súd nezaujali hodnotiace stanovisko k všetkým vo veci vykonaným dôkazom, a to aj v prípade, ak tieto nemajú žiaden význam pre rozsudok (jeho výrokovú časť). Odôvodnenie rozsudku okresného súdu vo vzťahu k deklarovaným skutkovým zisteniam možno považovať za mimoriadne adresné, tzn., že je z neho zrejmé, ktorá konkrétna skutková okolnosť a na základe ktorého konkrétneho dôkazu je tomu zodpovedajúcim spôsobom objektivizovaná.

Možno vysloviť, že každý výrok rozsudku okresného súdu je odôvodnený presvedčivo, vychádza z hodnotenia dôkazov v intenciách podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku - založeného na vnútornom presvedčení súdu premietnutého do myšlienkových úvah vyjadrených v písomnom vyhotovení odsudzujúceho rozsudku a na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak jednotlivo ako aj v ich súhrne (primerane R 68/2008). Opak by platil v prípade, ak by príslušný súd vinu obvineného konštatoval len na podklade akéhosi „simplexného“, resp. zovšeobecňujúceho konštatovania bez odkazu na konkrétne výsledky vykonaného dokazovania a odôvodnenia všetkých skutočností rozhodujúcich pre trestnú vec, ktorá je predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom (obdobne I. ÚS 712/2014). Z odôvodnenia rozsudku je úplne jasným a zreteľným spôsobom zrejmé, ako sa konajúci súd vyrovnal s obhajobou obvineného. Uvedené primerane platí aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (čo naostatok najvyšší súd dostatočným spôsobom akcentoval v predchádzajúcom texte tohto uznesenia).

Skutkové konštatovania a závery plynúce z vykonaného dokazovania vyjadrené v rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sú čo do vzájomnej koherencie a kvality vysporiadania sa tak s dôkaznými návrhmi obvineného (resp. jeho obhajcu) ako aj s jeho obhajobnými námietkami kompletne. Tieto nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovanými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Spolu so súčasným poukazom na dôkazy na podklade, ktorých dospel súd prvého stupňa k záveru o vine obvineného, jednoducho nemožno odmietnuť skutočnosť vyjadrenú v odôvodneniach skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov s poukazom na akúsi „tendenčnosť“ alebo arbitrárnosť.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej trestnej veci obvineného naplnený nebol, a preto s tým súvisiacu argumentáciu obvineného odmietol ako nedôvodnú.

K dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd napriek len formálnemu označeniu vyššie konkretizovaných dovolacích dôvodov zo strany obvineného v podanom dovolaní považuje za potrebné pre vysvetlenie doplniť nasledovné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a jeho zrkadlové znenie - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Opäť pritom platí, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Vyššie vyjadrenému zodpovedá okrem iného právne - kvalifikačná reflexia spočívajúca v tom, aj v rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravdla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie „úspešne“ aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

S poukazom na uvedené najvyšší súd odmietol argumentáciu obvineného aj ohľadom prípadného naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ako nedôvodnú, argumentami nepodloženú a vecne neprípustnú.

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak opäť je potrebné pripomenúť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa. Preto dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo napokon vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok

vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu. Nesprávnosť zisteného skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemožno konštatovať, ak si okolnosti uvedené v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku navzájom odporujú. Dotknutý dovolací dôvod je v takom prípade splnený, ak niektorá z odporujúcich si okolností odôvodňuje použitie inej než preskúmvanej právnej kvalifikácie skutku.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

V dovolacom konaní iniciovanom obvineným niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie. Ako výstižný príklad takto formulovanej argumentácie obvineného poslúžia napríklad námietky vo vyššie podrobným spôsobom citovanom znení, ktoré najvyšší súd na tomto mieste v stručnosti zopakuje:

- „argumentácia odvolacieho súdu nie je konzistentná, je nepresvedčivá“,
- „... ide o absurdný záver. Svedkyňa si napr. všimla zelené oči páchatel'a, ale ne všimla si, že ide o osobu vysokú vyše dvoch metrov. Tak vysokých ľudí v populácii predsa nie je veľa“,
- „... svedkyňa by sa dala veriť, ak by výpoveď začala napr. slovami ...“,
- „... v tomto konkrétnom prípade niet dôvodov neveriť výsledkom, ku ktorým dospel Ústav kriminalistiky a kriminológie, s. r. o. a znalec Ing. Ján Kuljovský“ alebo napokon,
- „... ak by sme pripustili takú možnosť, potom môže nastať aj takáto modelová situácia ...“.

Z uvedeného je zrejmé, že argumentácia obvineného je totožného charakteru, typického pre odvolacie konanie, avšak pre účely dovolacieho konania v naznačených intenciách vecne irelevantnej skutkovej povahy. Obvinený v podstate nesúhlasí so skutkovými závermi konajúcich súdov, odmieta svoju vinu, alebo „reinterpretuje“ už právoplatnými súdnymi rozhodnutiami na podklade výsledkov vykonaného dokazovania ustálené skutkové závery spôsobom „nebolo to tak, ale takto“, prípadne „takto to predsa ani byť nemohlo, lebo ...“.

Keďže obvinený danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odvodzuje výlučne od ním subjektívne označovaného nesprávne zisteného skutkového stavu a postupu súdu pri jeho zisťovaní a výsledkov hodnotenia takto získaného „sumáru“ skutkových zistení - a tak nerozlišuje skutkové námietky od právnych - je bezprostredným následkom uplatnenia „nesprávnych“ dovolacích námietok to, že podané dovolanie je v prevažnej časti len ďalším odvolaním. Jedine právne námietky by pritom bolo možné považovať za relevantné a bolo by potrebné sa nimi aj skutočne zaoberať v dovolacom konaní.

Predmetom dovolacieho prieskumu s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia

ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy nie samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktorú nie je možné akokoľvek dopĺňať alebo meniť. Pre najvyšší súd je v zmysle uvedeného kľúčovým ustálenie skutku v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu zodpovedá právna kvalifikácia - posúdenie konania obvineného ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Na tom nič nemení nesúhlas obvineného so závermi znaleckého dokazovania, obsahom svedeckých výpovedí ako aj ostatných dôkazných prostriedkov, na ktorých podklade dospeli súdy nižších inšancií k zistenému skutkovému stavu tak, ako je tento vyjadrený v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Súčasne platí, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích dôvodov „dostupných“ pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že ani táto námietka obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

Najvyšší súd aspoň v stručnosti zareaguje na obvineným namietaný údajný „extrémny rozpor“ medzi výrokom o vine („správoplatným“ rozsudkom krajského súdu) a výsledkami vykonaného dokazovania, príp. predchádzajúcej „histórie“ predmetnej trestnej veci. Ak v zhode s vyššie vyjadrenými závermi najvyššieho súdu platí, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, ani obvineným tvrdený „extrémny nesúlad“ právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ako ani žiadny iný). Pochybenia skutkovej povahy - v podstatných okolnostiach - sú uplatniteľné len v rámci dovolania podaného ministrom spravodlivosti s poukazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku (R 14/2015); závery vyslovené najvyšším súdom v úzkej súvislosti s odkazom na dodatočné limitačné kritériá aj v prípade využitia návrhového oprávnenia podať dovolanie ministrom spravodlivosti (viď skôr zmienené R 45/2017) tým zostávajú nedotknuté.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.